ANY VI.—NÚM. 229 10 céntims BARCELONA, 23 D'ABRIL DE 1913

PAPITU

—El meu marit se passa tota la nit jogant al Cercle. Jo trobo que a casa podría fer tots els jòcs.

ROYAL CONCERT

Pabelló de Moda — El Rei dels Music-Halls

TRIO MORENO

JULIA ESPAÑA

Entrada lliure — Restaurant a la carta — Butaques gratis

ALCAZAR ESPAÑOL

Unió, 7.—Gran Café Concert Restaurant a la carta dia i nit
Tots els dies tarde i nit

LA 2ème REVUE DE L'ALCAZAR
ACTUALISADA

PAPITU el famós setmanari barcelonés, representat en aquesta REVUE per la simpática primera tiple cómica senyoreta Consol Diego, cantará els espatarrants couplets que tant éxit obtenen setmanalment en las columnes del citat PAPITU.

GRAN EDÉN CONCERT

Asalto 12

Music-Hall Concert-Restaurant Parisién

Vesteixis a càn

BASTIDA

Passeig de Gracia, 18

Trajos a mida desde 25 ptas.

La baratura de nostres preus s'explica per la raó de que nosaltres suprimim tota classe d'intermediaris, operant a l'igual que la casa *Curzon Brotter* de *Londres*, únics que fan lo que sembla un miracle que no és mes que'l resultat d'una organització única en el món, de quina casa som representants en aquesta plaça.

La casa contrau el compromís formal de retocar tot trajo que no vagi a la perfecció.

Envii'ns vostè son nom i adreça, i rebrà gratuitament nostres últimes creacions en mostres i figurins, al mateix temps que un sistema especial que li permetrà de pendres vostè mateix les mides.

Almanac del "PAPITU" 1913

Ha sortit la segona edició

Teatre Arnau

Music-Hall de Moda

30 NOTABLES I HERMOSES ARTISTES

Extraordinari éxit!

Trio España — Bella Solita — Las Imperiales

POSADA PRIM

Ronda Sant Antoni, 29

Esmerat servei en Coberts i a la carta

Luxoses habitacions

AFRODISINA

TINTURA MADRE DEL DR. GILKENS

Especial pera combatre la debilitat intelectual, impotencia, esterilitat, agotament nerviós, sense produir efectes desagradables en el organisme malgrat l'edat del que la usi

Preu: 5 pessetes

Dipòsit FARMACIA ALEMANA - Gran Via Diagonal, número 440

Articles per a tota classe de sports

Únic depòsit de balons i raquetes

Tumner Especial

RONDA SANT ANTONI, N.º 59

Centre de venda al per major de periódics y setmanals y tota classe de llibres

Corresponsal directe

Elisabets 17, tenda. - BARCELONA

MIQUEL GUERRERO

S'adelanten tota classe de cobros. Garantía en metàlic

ANY VI.—NUM. 230

BARCELONA, 23 D'ABRIL DE 1913

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Palaye, 88
Hores de 10 a 1

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
ESPANYA, trimestre . . . . Ptes. 2
ESTRANGER » . . . . » 3
Pago anticipat

Dels treballs publicats en son responsables els seus autors.—No's tornen els originals.

PAPITU

Noves locals

COM si amb els toros no'n tinguéssim prou, la nostra *crème* s'ha dedicat a un nou sport tant aborrit i tant brutal com els toros: les baralles de galls. Un gall sembla que ens serveix per a aquestes tres agradables coses: per a cantar quan surt el sol, pera anunciar pluja i per a menjar-se'l amb arroç. Doncs els nostres senyorets han determinat imitant als filipins, als cubans i a tots els colonials que vàrem tenir el gust de perdre en aquella època en que la «Lliga Regionalista» no era res i el senyor Collaso ho era tot i no com are que no s'atreveix ni a ser arcalde de Barcelona.

Com que la qüestió és sortir en els periòdics, sempre que'l periòdic ont apareguin els séus noms no sigui el PAPITU, aquests senyors que fan barallar-se als galls, cosa que no voldràn creure els partidaris del *Gallo* i d'en *Joselito*, porten les gazetilles de la seva festa a les redaccions, gazetilles que nosaltres demanem siguin redactades amb una mica més de formalitat. Diem això, perque hem vist que en lloc de gall hi escriuen «pollo», parlant de que «el pollo del señor X., después de una breve lucha venció al pollo del señor H.».

Nomenar «pollo» a un gall, hem pensat que amaga una broma que més tard o més aviat sortirà. Qui ens diu que no llegirem en *El Noticiero*, que és el que més se preocupa del nou sport, «la polla del señor X., una polla grande, fuerte, de un empuje extraordinario». Es clar que una «polla» no es un «pollo», com un gall no és una gallina, però en el sport també hi prenen part les femelles, i així com hi ha toreres i automobilistes i eugues de carrera, hi haurà «pollas» de peleia.

Un aficionat al sport gallístic cuida del séu gall més que de la seva propia persona. Figurin-se, doncs, si tenen aquesta cura amb un gall essent mascle, quina no'n tindràn amb una «polla». Estem frisosos de saber els resultats dels actuals combats, a veure quina és la «polla» que resulta triomfadora.

Nosaltres recomanem an els aficionats que si se decideixen a presentar «pollas», que procurin presentarles grosses i curtes. Són les millors.

***

En els anuncis de *La Vanguardia* hem vist que's comença a importar carn de l'Argentina, carn que arriva ben fresca, conservada en cambres frigorífiques. Ja poden trigar un mès en la travessía, que la carn no's passa i es ven com si acabés d'ésser morta.

Ja és vell que no hi ha res com el gel per a la conservació de la carn. Per això, els que són frets com el gel arriven sans i forts a la vellesa, mentres que'ls que són calents com una castanya de les que ofereixen les nostres castanyeres, se mustiguen i passen.

La carn que arriva de l'Argentina, dóna una llissó als nostres vells que no poden amb la seva. Amb el gel tenen un bon remei. An allò que vulguin conservar fresc, li apliquen una mena de cataplasma frigorífica, que ja ès sabut no hi ha cosa més calenta que aquella que ha rebut més fret.

I si no, facin la prova. Unes fregues de gel i la carn se conservarà com la que ve de l'Argentina. I si no amb gel, amb sal. La sardina del Cantàbric se conserva amb sal, i amb gel o amb sal la qüestió és conservar tot el temps possible la carn en general i la sardina en particular, en bon estat.

Dos lletreros

L'un és al carrer de la Baixada de Cervantes, en un taller, que diu: *Entrada al taller*. Però com que hi ha un vidre trencat i desapareixen les dues darreres lletres, diu: *Entrada al tall...*

L'altre és en una tenda de queviures de Les Corts, que diu:

Noies, ous i botifarra de Pagès.

Ell.—Li adverteixo que si vol anar *de sota* jo ja tinc l'*as de basto* a punt.

—Al, Pepet! Portava una pesseta a la mà i m'ha caigut dins del sac de les patates; i per més que remeno no la puc trobar.
—Es inútil que remenis; si segurament la tens ja al cul!

Des de París

Cròniques autèntiques

Monsenyor Bolo és l'home del dia. En els salons de París—i encare hi ha salons a París—no's parla sinó de les conferencies de Monsenyor Bolo. Les dònes de món estàn a l'expectativa, car l'il·lustre prelat les hi dóna concells morals i matrimonials. Per això retreu fets i paraules de Ninón de Lenclós, Madama de Scudery, Madama de Sablé, la Pompadour, la Du Barry, la Maintenón, Marión Delorme i altres cèlebres prevaricadores. Parlant de les *precioses* que Molière ridiculisà, Monsenyor Bolo ha dit:

«La veritable preciosa era virtuosa en l'orde dels gustos refinats i de les preocupacions superiors. Aquesta aureneta no deixava mai l'atzur; aquesta abella no's nodría sinó de mel. Era que la xuclava.»

***

L'èxit de la Barrientos ha sigut formidable. Tota la colonia catalana no hi era, perque la colonia catalana no va en lloc. No priva que en Sert, el pintor, cridés en un entreacte: «¡Viva España!», ni que una senyora de Gracia se desplomés d'un palc—d'una llotgeta, vull dir —i ensenyés l'*urbi* et l'*orbe* als espectadors. La cèlebre ex estanquera, amb sos gargareigs, s'ha atret el públic de París, el qual l'ha consagrada. Un vell senyor de platea arrufava el nas recordant-se de la Patti, però un esteta de *chez Maxim's* li va contestar:

—No'm parli del temps en que els homes s'entenien amb les dònes.. Tot ha cambiat, no ho veu? París aplaudeix a una cantant que és lletja. Signes del temps.

***

Quan aquesta crònica apareixerà, Gustau V, rei de Suecia, estarà passejant-se per París. Per are s'està a Cannes, prenent l'aire del mar. Vindrà per a inaugurar una capella sueca, ont ademés dels exercicis espirituals conseqüents s'hi farà gimnassia del país. Per a aquest efecte, tots els suecs i sueques de París se compren taparrabos i mallots.

***

M. Constans, l'embaixador francès que acaba de morir, estava un dia amb la seva senyora en el palau d'Abdul-Hamid, l'ex soldà de Constantinopla. El soldà emmenà a l'embaixador i a l'embaixadora a un saló ont els hi serviren cafè i cigarretes. Abdul-Hamid ne prengué una i l'oferí a Mme. Constans, qui va respondre que no fumava. Llavors el soldà exclamà:

—Vostè té raó. Cal que els sexes se diferencíin en alguna cosa.

***

Desde fa un quant de temps, la Borsa es insegura; els valors oscilen i a vegades hi ha pànic. Això que tants trastorns ocasiona en els afers, es la delicia de les esposes dels borsistes, car tenen el marit preocupat i elles fan de les llurs (vull dir de les seves). Se sab positivament que entre el gremi dels banquers i borsistes es ont s'hi conten més *cocus*. Un dels del gremi, qual esposa ronda tots els cafès i music-halls sense que ell se n'adongui, es cèlebre entre la gent de negocis per la seva obstinació en comprar valors i perque a força de pensar-hi se passa sis o vuit dies sense anar a casa. Tots l'admiren per la seva castedat. Lo que no obsta per a que exclami a cada moment, desde la guerra dels Balcans amb ara:

—Es terrible! Es terrible! No puc comprar valors de cap mena, perque sempre'm baixen.

PIF PAF.

P. S.

HISTORIA NATURAL

Fauna francesa

6. *Maurice Barrès.*—Una testa de garça, uns ulls de garça, unes cames de garça i uns moviments de garça. En quant al sexe, no l'hi hem vist.

7. *Jane Catulle-Mendès.*—Una gàrgola que s'en aná a les Amèriques seguint a un *indiano* redactor de *La Nación* de Buenos Aires, un *bel-ami* amb totes les de la llei que's diu Juan Pablo Echagüe. Ha tornat rostida pel sol. Li plauen les llengües hàbils. Per lo demés, du tant de fard a la casa que al séu marit li deien *le gardien du far.*

8. *Andre de Fouquières.*—Un llepa-fils.

Fauna catalana

1. *Maria Picbol.*—Tres, sis, nou. Qui juga a dar pinyols?

2. *Iu Bosch.*—Break a tot drap, xistera, plastró, monocle, comptes corrents, rue-de-la-Paix i fiche-moi la paix.

3. *Josep Clarà.*—L'home trist, trist com una ostra, trist com un Crist trist o com un dels Hèrculs que ell decapita. No'l farem content fins que no li diguem que en Rodin es mort.

4. *Hermen Anglada.*—Un renec, dos renecs, tres renecs, quatre renecs, cinc renecs, etz., etz.

5. *Ismael Smith.*—Un fil!

P. P.

Un viajant i una minyona

A l'hora de l'àpat tothom fa el cap viu i més en una fonda.

I com que era l'hora de dinar, tots els viatjants anaven arrivant igual que si s'ho haguessin dit.

S'assentaren a la taula rodona, i desseguida l'Angeleta els hi va servir el tradicional arroç.

—A vostè n'hi passa alguna, Angeleta—va dir-li un viatjant.

—Ai! no, senyor; per què ho diu?

—Perque fa una cara molt ensopida i trista.

—Doncs miri que'm trovo molt bé.

Tot el dinar va pagar la festa aquella pobra criatura: que si li passa això, que si no li passa allò, etz., etz.

A les postres tot d'un cop va dir un:

—Ja sé lo que té.

—Què tinc?

—Vostè té la *mà a la...* (En aquest moment li va venir tos.)

—Vol callar, desvergonyit! I ara!

—Permeti'm, dòna; deixi'm acabar: volía dir que vostè tenía la mà a la butxaca.

Figuerades autèntiques

UNA nit de lluna, per l'hermosa i riallera ciutat de Figueres una xamosa pubilla, moguda pel desconsol d'haber perdut les relacions amoroses que tingué amb un jovincel que sens compassió la oblidava, buscava posar fi als seus dies.

Entre'l sens nombre d'esgarrifosos pensaments que se li acudiren a la fadrina per a l'execució hi figurava res menys que'l de *tirarse al tren.*

En efecte, la minyona, per a posar en obra aqueix plan, s'encaminà silenciosa i pertorbada al seti que li semblà més a propòsit per a realitzar-ho, però gracies a unes bones persones que per allí passaven no arrivà aital desgracia, logrant fer entendre a la pubilla que era un disbarat el seu intent, dient-li que en semblants casos es preferible qualsevol altre determini, per espatarrant que sigui, avans que *tirarse a una cosa aixi...*

Impossible!

La dòna's veu que ha de sê
per força una mala peça:
a Adam varen fer-li expressa
i ni aixi li va anar bé.

—I per què no't cases?
—Nola, això de rosegar un mateix òs tota la vida...
—Un mateix tall, dèus volguer dir.

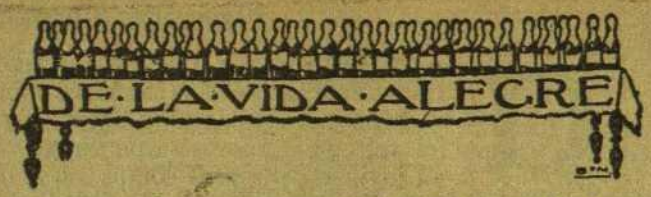

De cara a la primavera i empesos pels vents perfumats de totes les flaires propies de l'estació i del clima que a Barcelona li pertoca, ens divertim cada dia més i cada nit més encara, arrivant fins als llindars de la disbauxa i a la disbauxa propiament dita.

Vestits amb la millor robeta de que disposem, fem nombre a l'*Eden Concert* entre la *crème* barcelonina que no mira prim ni ganes i es llança allà ont hi ha lloc, i n'hi ha, com hi ha món!

***

Amb el mateix impuls i la mateixa roba, perque no'ns la cambiem així com així, fem cap a la *Gran Peña* que vessa d'animació com si Moisès hagués baixat del cel i l'hagués tocada amb la vara de freixe.

D'aquí a la *Sala Imperi* amb la *Vigné* i la promesa i esperada *Pastora Imperio*, després al *Royal Concert* amb la *Macarenita*, esplèndida donzella abondanta i voluptuosa; la finíssima Gaby i la sempre somrienta *Coralito*; correm al *Moulin-Rouge* i ens admirem amb l'escola de cant de l'*Estrella de Levante*, anem un dia a l'*Arnau* i ens encanten totes trenta i per damunt de totes l'*Eugenia Roca*, producte artístic barceloní criat als nostres pits i que darà la volta al món sentint continues benediccions per la mare que la va parir.

***

Tot això ho veiem depressa, sense deixar l'aire de *reporter* i entrant i sortint depressa depressa per a entrar al lloc definitiu, cap i casal de la *juerga*, palau del benestar, l'*Alcázar Español*, ont ens hi sentim *faleats* pels *morenos* alegres i encarnats per la *Diego*, més graciosa que mai quan pren l'*allure* del nostre PAPITU i canta els nostres cuplets, avui ja consagrats amb l'aura popular.

A l'*Alcázar* hi fem estada i veiem que no som sols, doncs cada nit s'omple a vessar i les artistes demanen descans quan canten i descans quan estimen perque la demanadiça es exagerada.

La *Naudia*, esculptural *commère*. La *Diego* divinitzant el PAPITU, la *Madriles* graciosament contrabandista, la *Revilla* personificant l'*Alcázar*, la *Calle* creadora de tipus inoblidables, en *Carabellido* fent de les seves, en *Ricardo* sentint-se Gayarre cada vegada que entona una *Guajira*, fan un conjunt tan armoniós i simpàtic de la 2ème *Revue* que ha esdevingut l'espectacle obligat de tot barceloní sense preocupacions i tot foraster que es passi una nit a Barcelona.

La *Lola Cervantes*, la flor llevantina que ha vingut a esclatar a Barcelona, és un dels principals alicients de la 2ème *Revue*, com ho és del *foyer* quan en el *foyer* se troba; encant de qui la mira, sugestió de qui li parla i desesper de qui la desitja.

La *Lola Cervantes* és la cupletista que més ens ha donat l'idea de *Venus Afrodita*.

Tota ella es un encís refinat i misteriós; no crida als sentits sempre disposts a la primera sugestió voluptuosa, no parla a la carn amb clara conversa, ni mira plàcidament, com totes miren.

Hi ha en ella quelcom d'indefinible que atrau com un perill inevitable: amb ella se comprèn el crim, la luxuria invertida, la gelosía desenfrenada...

Lola Cervantes

Es l'única de les nostres dònes-artistes que porta en son sí l'encant dels set pecats capitals.

Barcelonins! admireu d'aprop a la *Lola Cervantes* i en ella hi trovareu encarnats els encisos del *Món*, del *Dimoni*, de l'*Infern* i de la *Gloria*.

Carnet de la setmana

(*Imprescindible per a tot veritable llegidor de* PAPITU)

Diumenge, 13.—Libacions secretes en el cenàcul del carrer d'*Escudillers*. El *Pájaro bobo*, completament paperina.—*La Goyita*, en la *Sala Imperio*, triomf extraordinari i posant als adoradors a quaranta tres graus.—El gran *Juanito Villaviciosa*, el de *las negras guías*, en plena perversitat.—En *Dotres* continúa sense cordobés. Se fa corre com a cosa certa que l'estrenarà el 18 de maig per la corrida de l'*Associació de la Premsa* (*donde menos se prensa salta la liebre*). Magnífic cartell, *Machaco, Gallito, Cocherito de Bilbao i Vilalta i Comes, ex reformista*.

Dilluns, 14.—Homenatge periodístic *chez Vicenta, avenue Roca, maison d'agrement*. Confitura, versos, tangos i momotombos.—Dòna de sort com la que té en l'*Eden* la *Marta*, poques en corren. Té tanta sortida com el nostre santíssim setmanari.—El nostre conseqüent llegidor *don Josep Collaso* és nomenat batlle de Barcelona, esplendenta ciutat patria den Fivaller i den Peroy (q. e. p. d.).—Remors de que torna la gran *Companyía Caramba* al *Liceu*. Abonats, esmoleu ben bé les eines, com diuen els *Segadors*.

Dimars, 15.—Visita a la *Felipa* amb perill de bofetades. En el botiquí de la casa preparem àrnica.—En *Rebolledo*, el *gran Rebolledo*, se fa frac-masó.—Derrera ximplería que corre: *¿Cuál es el ave que reside en un órgano del individuo?...* Agafin-sel... El *avedomen!!!!*

Dimecres, 16.—Solemnial recepció en el *Círcol del Liceu* en honor del mestre *Pepe Serrano*. Com a salutació canten la *congiura* dels *Hugonots* en *Jandro Soler*, el *senyor Capdevila*, en *Boada*, en *Frutos* o *Frutitos*, l'*Olazia*, el *sanyó Pedrals* i altres eminentíssimes personalitats. En *Serrano*, qui ha salvat amb el séu art *¡Si yo fuera rey!*, canta musica andalusa fins a l'hora que'ls serenos se'n van al llit, hora que surt al carrer la gent inverossímil o sigui la que's lleva a primera hora. En resum, una agradable festa.—Saludem a la *Mercedes la dels guants negres*. Més bonica que mai i acompanyada d'una cambrera que sembla una taula de pendre café.—*Lionpoldo* desesperat. Pensa casar-se, solució que li desaproven tots els séus conseqüents parroquians.

Dijous, 17.—En *Rojas* i el gran *Morante* comenten *lo efímero de la existencia* i el retard de l'apertura de les Corts.—El feminista tenor *García Romero* i els séus fidels mallorquins en *Piña* i en *Vives*, fan destroces en els cors i orgues anexes de les agraciades mortals que'ls escolten.—*Ritorno de la papagalla*, amb gran content den *Volpini* o *Polvini figlio*.—La *Pepa*, bona, gracies, no hi ha de què.

Divendres, 18.—*La penya dels vuit* bateja un tendre infant dintre de dèu o dotze dies. Som convidats a bateig. Ho direm.—*La Clara de huevo de Venecia* fa estragos en el *Paris-la-Nuit*, primer pis de l'*Edén*.—Benefici, en el *Nou*, den *Lluis Mir*. Aplaudiments i regals, com són un calendari, purus, una pipa, un aeroplà, mitjons, una baldufa, un devocionari, corbates, bastons, paraigües, regalessia, una criatura de bolquers, un cocodril i altres productes medicinals.

Dissabte, 19.—Cops de puny per entrar a *Eldorado* a veure la pel·lícula *¿Quo vadis cum mantonem de Manilam?* En *Blasco*, satisfet i rialler.—Pinyes a casa l'*Encarna*. Ell, amb tres nyanyos.—Fins a la setmana entrant. Santa nit tinguin.

Revelació amistosa

A poc que dos joves íntims amics assistiren a la nit al teatre; i no precisament per l'espectacle, sinó per flirtejar a la concorrencia, que durant els entreactes seleccionaven amb l'auxili d'uns binocles, enfocant-los, com es molt natural i propi de la joventut, amb preferencia a l'element jove o sigui el bell sexe.

Donà la coincidencia que mentres els mentats joves operaven visualment, l'un vegé que unes butaques de platea eren ocupades per una agraciada senyoreta acompanyada de dues senyores, totes conegudes d'ell.

Aquest, després de contemplar aquella preciositat una estona féu entrega dels binocles al séu company indicant-li que es fixés en aquella xicota.

—Carail és bufona, noi — exclamà l'amic, cofoi d'alegría.

I continuant amb els binocles a la vista no cessà de mirar-la fins que en tingué entelada la vista de tant esforçar-la per a millor admirar aquella divinitat.

—Escolta, Lluis: les dues senyores que l'acompanyen, qui són?

I l'amic, coneixedor de les persones de que es tractava, contestà amatent al séu íntim de la següent manera:

—La senyora més d'edat es la seva tia, i l'altra, encare que no ho sembli, la mama...

—A quina hora es lleven a casa teva?
—Jo a les set, el papa a les vuit i la mama a les nou.

Rigorosament històric

Un corredor d'un magatzem de drogues de Barcelona, fent el séu treball per Sant Gervasi es va trobar en el cas de que plovía i va entrar en una droguería de les que solía anar a visitar, amb l'intenció de demanar un paraigües, però al mateix moment d'entrar va deixar de ploure.

—Are que'ls hi venía a demanar un paraigues, ha parat de ploure—va dir ell.

I contestà una de les xamoses filles de la casa:

—Miri, doncs, ja ho sab: sempre que vulgui que pari, entri aquí dintre.

Cuplets

(*Musica de* ¡AI, VA!)

Una modista molt agraciada
i un jove alegre que és estudiant,
per passâ el rato, l'altre diumenge,
varen anar-se'n a barquejar.
Entre paraules, petons i tacte,
ja no sabien com navegar;
ella va veure, ja mar endintre,
que an a la barca hi havía un pal...
Quin pal! Quin pal!
Quin pal va veure la modista!
Quin pal! Quin pal!
Veient-lo va posar-se trista.
Quin pal! Quin pal!
Si'm toca'm farà mal!

***

Com que ella estava molt espantada
tement l'efecte d'un cop de... mar,
ell digué:—Nena, no siguis tonta,
ja veuràs are com clavo el pal.
I amb gran llestesa i âmb gran finura,
prompte'l deixava molt ben clavat;
ella aleshores, tota contenta,
digué en veu baixa i amb ulls en blanc:
Quin pal! Quin pal!
Que és bell mentres se balanceja!
Quin pal! Quin pal!
Així, però que bé's festeja!
Quin pal! Quin pal!
mai he vist cosa igual!

Als nostres llegidors

L'autor de la cançò premiada en el nostre concurs ha tingut l'amabilitat d'enviar-nos la següent poesía, en la qual ens dona mercès del premi que tant justament ha guanyat.

Després de felicitar a l'autor passem a publicar la poesía per a que els nostres llegidors puguin fruir de la gracia amb que està escrita:

Senyors Jurats del Concurs de cançons del PAPITU

M'entero, ple d'emocions,
que mon vers tan desigual
en el concurs de cançons
ha tret la *Flor natural*.
Trenta *pafies!*... Déu ne do!
Ja puc estar ben content,
doncs cobro un vers tan dolent
lo mateix que si fos bo.
Gracies, senyors del PAPITU
per fallo tan justiciê.
(Les peles les necessito;
no he de trobar que està bé?)
Precisament aquest mes
que estava de panxa al sol
me vindràn els sis *barés*
com providencial consol.
Ja's pot anar a l'«Eden»
la Julia López a veure
com se balla de *chipén*
tot lo millor que's pot creure!
Ja veurem tras les cortines
de *La Buena Sombra*, eixir
aquelles hermoses nines
que al públic tant fan patir.
Podrem anar al «Royal»,
veurem al *Trío Moreno*
com amb sa dança oriental
ens donen mel i veneno,
ens fan molt bé i molt mal.
I a l'«Imperi» la Goyita,
i aviat Pastora Imperio,
estrelles que ningú imita
i fan alegre al més serio.
I per últim, a l'«Unió»,
sentir cuplets del PAPITU,
i a la sortida, ja a to,
perdre's per un carreró
i sopar al «Xiringuitu».
Ja veuen si venen bé
trenta *pafies!*... Déu ne do!
El jurat fou justiciê,
senyors! ho proclamo jo,
que estava mal de *calé*.

***

M'espera la modisteta;
tanco, doncs, aquest escrit,
i després de tot lo dit
de mans vos faig forta estreta
de «Visca PAPITU!» al crit.

PEP CASTELLÁ.

Una comanda

A l'ensanxe de la nostra mai prou alabada ciutat comtal hi ha una arrancada casa de comerç, la qual, segons m'ha parlat un íntim amic meu, té els llibres tant desordenadament que és impossible saber de cert les existencies i balensos. Aqueixa irregularitat data ja de molt enrera, època en que per dependents devía tindre el burgès a uns quants deixebles de la Santa Mandra. Are al cap d'una corrúa d'anys se n'ha adonat el burgès del desbarajuste reinant en sa casa. Tot son crits a la dependencia perque apreti la feina, i aquèsta va treient el fel per la boca per complaure'l. Però està tan enrera, que és difícil posar-se al corrent. I a la fi reventà. Estava el tenedor de llibres parlant amb un moço que havía de sortir a portar un ordre a la senyora, quan el burgès treu el nas enfurismat i amb veu impetuosa exclama, dirigint-se al tenedor de llibres i al moço simultaniament (textual, i sàpiguen que és un carca de marca):—*Vostè, Felip, apreti'm; i vos, Plana, aneu a entendre-us amb la meva dòna!*

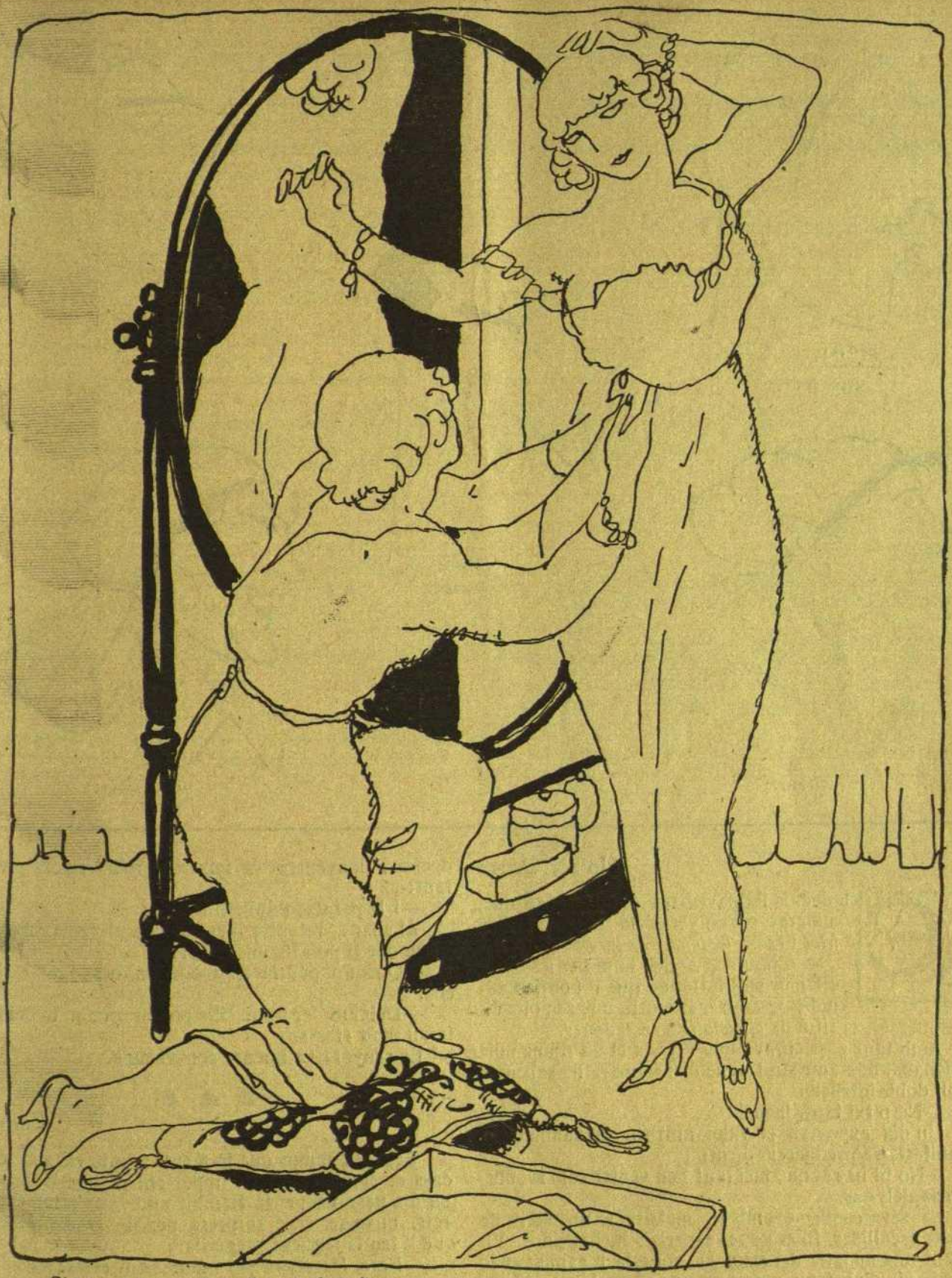

—Si ve una mica estreta li costarà de ficar.
—No hi fa res; diferent que fos la primera vegada.

LAWN TENNIS

Comte de Salm

Max Decugis

Mr. Poulin

Miss Ryan

Mme. Decugis

Un bon metge

L doctor Palpaventres és un metge que, malgrat pertànyer a la *Lliga del Bon Mot* i ésser *legionari de la Bona premsa* s'ha conquistat aquell nom per les seves aficions sicalíptiques, que li podríen adjudicar, amb més motiu que a molts altres metges, el títol de *especialista en mujeres*.

Amb tant gust curava una vegada el dit d'una noia lesionada, que aquèsta tingué d'exclamar, no sabem si amb doble intenció:

—No pitxi tant, home!

Un dia exposava el valor nutritiu dels aliments, i manifestà sa predilecció dient:

—No hi ha res que faci tant bon ventre com la substancia dels ous.

La seva conversa amb els malalts és un teixit de frases escullides, filles de ses especials inclinacions. Visitant una malalta del estòmac, aquèsta li explicava lo que havía d'abstenirse de menjar perque la perjudicava. El pa, la ceba, el bacallà, la carn, tot li feia mal. El doctor Palpaventres va interrompre la relació preguntant:

—I la patata, també li fa mal?

Al anar a receptar per aquesta mateixa senyora li digué que li posaría uns paperets.

—Que no podría fer-me-ho en beguda?—exclamà ella.

—Deixi'm fer a mi. Els polvos que jo li donaré li faràn molt efecte.

La senyora va quedar convençuda.

Canviant

Feia poc temps que la Mercè se'n havía anat d'una casa de comerç bastant important d'aquesta capital, i un dia passava per la Rambla amb una capsa de barrets, quan se vegé sorpresa per la seva ex mestressa que li feu la següent pregunta:

—I are, Mercè, tu per aquí? I ont estàs?

A lo que contestà sobtadament la noia:

—Jo ho pot veure, m'estic en una *casa de barrets*.

LICEU.—Després d'*Ero y Leandro*, ont el públic va aplaudir a la *Gagliardi*, al tenor *Botta* i demés intèrpretes, va seguir aquell carametlo barato que li diuen *La Bohème*. Hi va haber aplaudiments en gran per la *Merceneta Llopart*, que no cal dir lo molt bé que hi està en l'obra, tant que va tenir que repetir el quartet. En *Di Bernardo* lluint-se com a tenor i aplaudit amb justicia. En *Veglione Borghese* va entusiasmar com a cantant, però gens ni mica com a artista. En *Pacini*, que'l va substituir en la segona representació, va fer un *Marcello* digne de tota lloança, especialment pel modo còmic amb que va adornar el personatge. La senyoreta *Simciz*, impecable en la *Museta*, potser la millor que hem vist en les nostres taules. En *Brondi* molt aplaudit i veient-se obligat a repetir la romança de l'*empenyo*.—La *Gagliardi* i el nostre paisà *Palet* varen fer tornar boig al públic en el duo del quart acte dels *Hugonots*. Va ésser un seguit d'ovacions, però d'aquelles ovacions que formen època. De lo bo que hem sentit cantar.—També ha estat ovacionat en *Palet* en *I Pagliacci*, així com la *Llopart* en la *Nedda* i en el *Rigoletto*. Aquestes dues obres les va escullir en *Veglione Borghese* per a la seva *serata d'onore*. Aquest bariton va ésser ovacionat en aquella ridícula romança de saló que serveix de pròleg a l'insoportable ópera. En *Veglione* va tenir a bé no trevallar en el segón acte de *I Pagliacci* i relegar el séu paper a un partiquí de la casa. I lo que son les coses! va resultar que'l partiquí es mil voltes més actor que en *Veglione*, que si canta com un àngel no sab moure braç ni camal...—Finalment, la *Gagliardi*, la sopràn mimada de tots els públics, per treure'ns el mal gust de boca de tanta puccinada i meyerberiada, va fer-nos tornar micos amb la *mort d'Isolda* que tant meravellosament va cantar en la nit de la seva *serata*.

PRINCIPAL.—En Franqueza fent *Sobrinos y acudiendo los vecinos*.

ELDORADO.—La pel·lícula *¿Quo vadis?*, si hem de parlar en plata, té un valor artístic digne d'ésser admirat per tots els ciutadans. No's tracta d'una pel·lícula vulgar, res d'això; sinó d'una resurrecció dels temps neronians feta amb un art exquisit. Com que és bona l'alabem sens reserva. Trajos, decorat, paisatge, feres, actors—hi ha un *Petronio Gal* que val totes les pessetes,—són dignes de lloança.

TIVOLI.—Dintre de pocs dies s'estrenarà una òpera còmica del mestre Enric Morera, *La fierecilla domada*. En tenim les millors referencies.

Sempre se'n senten de noves

L'altre dia me trobava a casa d'un industrial molt conegut meu, que es dedica al negoci d'articles de novetat.

Com que l'assumpte que allí me portava no era de molta urgencia, me vaig asseure esperant que acabés de despatxar a una senyora elegantment vestida i molt cançonera, a la que per son enraonar se li endevinava a la llegua el séu origen americà.

Ja estaven ultimant ella la compra i el meu amic la venda, quan entra a la botiga un íntim que ho és del meu, persona de molt bons modos i bonaerense per més senyes.

—Buenas, don Paco!—digué saludant des de darrera el taulell l'amic d'ambdós.—Precisamente ahora estaba despidiendo a esta señora, que también es de por allá.

Amb això volía donar a entendre que la senyora era americana.

Don Paco, que així ho comprengué, se li dirigí molt atent i digué:

—La señora dispense: pero es usted también de Buenos Aires?

—No—contestà per ella l'amic botiguer,—la señora es de Méjico.

—No, señor—interrompé pausadament la dama,—yo no soy de Méjico: yo soy de México.

Però'l meu amic, a qui no va quadrar aquella interrupció tan fòra de llei, exclamà:

—Ah, cox...s! No lo sabía!

Canvi de temps

Jo, amb aquella franquesa que no'm caracteritza, dec dir-los-hi que sóc enemic de la pluja.

I encare passi si aquèsta's presenta precedida d'un dia rúfol i ensopit; però allò de que al mig d'un dia de sol tot d'un plegat comencin a caure gotes, generalitzant-se en una forta pluja, no ho puc sofrir.

I no's creguin que sigui jo l'únic que penso d'aquesta manera, no; que la pluja, encare que no ho sembli, és enemiga dels enamorats.

Diguin-me si no, aquelles dotzenes de parelles que de 7 a 9 del vespre parlen i accionen favorescudes per la sombra en totes les travessíes de la Gran Vía per amunt, el desagrado que ha de causar-los-hi una sobtada pluja que els obliga a trencar llur amorós contacte i la seva animada conversa.

I és lo que carregat de raó me deia cert amic meu:

—Ja veuràs que l'altre vespre acompanyava, com ja sabs, a la xicota del taller a casa seva, i a l'ésser a la cantonada del carrer ont ella viu, ens aturàrem, abans de despedir-nos, a parlar una mica, com de costum, al poètic abric d'un cel estrellat. Doncs bé: encare no feia cinc minuts que enraonàvem, que ja hi havía un mullader d'allò més.

Anunci

Al carrer d'Aribau hi ha una lletería en quina porta s'hi llegeix el següent anunci:

«*Leche de vaca sin desnatar. Se recibe dos veces diariamente.*»

Coses de nens

An els matrimonis que la naturalesa no'ls ha dotat amb les flors qual grana amb tan afany han sembrat en el jardí del séu amor, pot ben dirse'ls-hi que estàn condemnats a prosa eterna, igual que en aquells «Jocs Florals»; puig privats dels acudits de sos tendres fillets, plens de gracia i d'innocencia, no poden tastar mai la poesía papitesca que quant menys penseu vos engeguen aquestos angelets de Déu.

En Juanito sentí que la seva mamà deia que la criada, que feia tres mesos que s'havía casat, ja's trobava en estat interessant i tenía d'estar-se molt al llit.

Quan en Juanito estigué a soles amb la mamà, va preguntar-li:

—Mamà, què vol dir estar en estat interessant?

La mamà, mig confosa i mig sorpresa, li contestà que volía dir tenir mal de cap.

Passats alguns dies, anaren de visita a casa d'una amiga, senyora de seixanta i pico d'anys, soltera de naixensa i ja quelcom xacrosa que passava molts dies en el llit, puix la migranya l'aclaparava.

En aquest lloc tingué de rebre la visita dels amics, doncs tenía una diada d'aquelles que, segons deia, semblava que tingués dimonis que li picaven en el cap.

Sentint en Juanito les exclamacions de la senyora, digué tot serio i com si fos ell la persona autoritzada per a donar remei per aquell mal.

—Miri, si està en estat interessant no's mogui del llit, que tot li anirà bé.

—Avui sí que aniré al teatre: fan «Terra baixa» i per peça «Un troç d'home».

Dijous sant

Sabut és que en aquestes diades se van a fer excursions pels voltants de la ciutat comtal. Mes nosaltres, no volent ser menys que l'altra gent, ens situem en un cantó de Montjuic en aquestes diades, lloc a propòsit per a contemplar el panorama de la hermosa ciutat i altres belles coses.

Pels volts de la renomenada *Font del Gat* hi veiem una parella d'enamorats, els quals rondant per allí veuen un roser molt bonic. La noia volgué ser tafanera i va agafar una rosa, mes casi havent-se d'estirar a terra per arrivar-hi, al moment d'agafar-la se punxà, demanant clemencia al seu nuvi. Ell, casi sobre d'ella, li respongué tot tranquil:

—Però còm vols que te la tregui si la tens tant endintre!

Endevinalla

Totes les dònes ne tenen,
qui més gran, qui més petit;
si'l marit quelcom els fica
ho porten amb més delit.

(*La solució al número vinent.*)

Solució al número passat:,
LA CARA

AVIS

Fem avinent als nostres estimats col·laboradors que les cartes rebudes en aquesta Direcció des de'ls dies 15 del mes passat al 7 del present, son contestades de mica en mica cada día al final de la correspondencia corrent; lo qual advertim, per a estalviar les preguntes que se'ns fan respecte a la contesta de les esmentades cartes.

CORRESPONDENCIA

Rata: Ja'l vam publicar.—*Vi de taula:* No li diem que no. —*El Corresponsal:* Potser ja haurà sortit.—*Un admirador del* PAPITU: Està molt bé, però qui s'atreveix a publicar-ho?—*Gar. D. L.:* Ho aprofitarem.—*Tumàs Munyit:* Es impossible fer-ho públic pels conceptes que conté.—*Cotonetito B.:* Ja la tenim. —*Els tres matarums:* Mirarem d'arreglar-lo perque no sigui denunciable.—*M. de Negre:* Es un bon començament.—*Ti Ola X. K.:* Aquesta vegada no l'ha morta.—*M. Sagaró:* No és gaire nou.—*Jeparut:* Està bé, però hi hauría més farciment que gall. —*Tit Lagrossa i C.ª:* Ho trovo poc nou.—*Tic-Tac:* Semblen els comptes del capitàn Grant, que diría en Pic i Pont.—*Enriqueta Mam Ella:* Són molt gràfics i potser serien denunciats.—*R. Eus:* Es molt bonic, però no fa riure gaire.—*Gorra musca:* Es cosa que no sé què dir-li.—*Pats de les Hades:* Li faré una revelació: De totes les cartes que he llegit avui no'n podré aprofitar cap! Quina llàstima! Tantes que n'he rebudes.—*Els del palco:* Ens envíen coses molt boniques. N'aprofitem les que per tenir un verd passador no cauen baix la jurisdicció judicial.—*R. S. C., advocat de câla Lloru:* Són massa verds.—*P. Q.:* Ja n'hem publicat prou.—*M. Bigai Curt:* En efecte, jo no tinc l'honor de recordar el séu seudònim. Lo que ens envía és molt bonic i ho publiquem.—*Un xicot de Reus:* No està mal, però hi coneix massa la falta de pràctica en l'exposició del fet.—*J. Sistach:* Aprofitarem el més llarg i l'arreglarem a la nostra manera.—*K. Lifico:* No és pas de lo millor, però no és tampoc lo pitjor pel públic que ens llegeix.—*La Consuelo i un Enòleg:* Es molt bonic, però el final és innocent i la gent diría que és poca solta.—*Patata Tendre i C.ª:* Es massa verd encare.—*Demi:* Ja està bé, però el doble sentit és massa clar i no tindría defensa judicial.—*Matulaines:* Es ofensiu per a la religió. —*A. P.:* El xisto és colossal; el dibuix no tant: aprofitarem el xisto.—*Un de casa:* La religió no admet bromes.—*Cardif F. M.:* Vostè amb el temps ho farà bé.—*A. E. T.:* L'epitafi no's pot publicar perque és pecaminós. Lo altre de que ens parla, si li vàrem dir que sortiría, sortirà. Ha de comptar que tenim unes existencies fenomenals d'original i l'anem publicant de mica en mica.—*Sifilasso:* No ofereixen gaire novetat.—*Cardiyaire:* Es poc nou.—*Un que pitxa i no fa mal:* Té poca pràctica en la qüestió d'escriure.—*Morera:* Es un xisto massa declarat contra la religió de l'Estat.—*G. P. Xafreda:* Ho aprofitarem per xisto.

Ll. P. S. Ones: Potser servirà.—*Míster Jhon:* Ens en quedem un.—*Setmana Santa:* Entre germans és molt fort.—*Llet T. Rada:* Veurem si serveix.—*Nick Browling:* Es un assumpte molt poc nou.—*Joanet Z.:* Tampoc no és gaire nou.—*Llons-cu:* No ens hi atrevim.—*Un pelón:* Està bé, però els assumptes són gastadets.—*Bassuc:* No en volem més de cançons sobre aquesta musica.—*S. P.:* Ens servirà per a fer-ne un xisto. —*Julianitu E.:* Jo mateix l'hi he arreglat i sortirà.—*Cap i Cua:* Acceptat.—*J. B. Q. de Sant Andreu:* Es hermosíssim. El publicarem com més aviat millor.—*Conde de la Figa:* Encare l'aprofitarem.—*Doctor Culachi:* Li seré franc: lo que ens envía està molt bé, però tractant-se d'assumptes de caràcter privat no ens agrada de ficar-nos-hi. Nosaltres no més volem que la barrila.—*Sifilitic fill de la Carolina:* No en volem més de cançons sobre aquesta musica, però aprofitem la que ens envía per a fer-ne sortir alguns xistos.—*E. Ksashuc:* No és de lo més nou.—*Recoll Nons:* Costa molt d'entendre.—*Un admirador de la Fornarina:* Es molt perillós l'assumpte.—*Un amic i competidor dels del palco:* Els del palco són uns grans escriptors, però amb tot i això vostè és digne de ser el séu competidor. Lo que ens envía està molt ben escrit, però té un final molt manso.—*Enric Prous:* Ho aprofitarem.—*Un calent auster:* Faci el favor de llegir l'avís que acompanya la correspondencia, i es farà càrrec de lo difícil que és contestar-li. De totes maneres, parlaré amb l'encarregat de la secció de teatres.—*Carles Torras:* Envíin d'altres. El que ens envía és poc nou.—*J. P. G.:* Poca novetat.—*Segarra Fort i C.ª:* L'assumpte és pecaminós.—*C. i G. Ala:* Estàn bé, però són molt explotats els assumptes.—*Jan Faganxo:* El conte no's pot publicar perque no dóna lloc al doble sentit i el diàleg tampoc per la mateixa raó.—*Leafar:* Aprofitem una hermosa endevinalla que ens envía.—*Barbut:* Vàrem rebre la seva estimada al séu degut temps. Mirarem de aprofitar la targeta.—*Minguet del Clot:* Hem rebut moltes cançons sobre aquesta musica, però ja no en volem publicar més. —*Tomàs Bufat Lasidru:* Són guardats.—*Enric P.:* Es molt delicat l'assumpte.—*Un xino sense cua:* Digui que dèu ser escuat. L'endevinalla ja la tenim a la colecció.—*Mary Kohn:* Ens en varen denunciar un que era per l'estil i encare no era tan gràfic. Ho sentim, perque és molt bonic.—*Sopes:* Caratsus! i que és verd lo que ens envía. Llegeixi lo que diem al senyor que'l precedeix.—*Virgo Potens:* No l'hi sabría dir.

Coll Os i C.ª: Serà servit.—*R. S. E.:* Es un gran xisto. El publicarem.—*Zig-zag:* Es de primera i l'aporfitarem.—*M. B. Barraqueta:* Aprofitem una endevinalla i lo de la conversa.—*Armando:* No hi ha medi legal de publicar-lo, per l'índole de l'argument.—*Centimet:* Moltes mercès, però dóna poc jòc.—*J. E. (Rubiales):* Ja que vostè, com molts, no va llegir la nota del número 225, faci el favor de llegir la nota del número 230. Lo que ens envía en la seva segona carta està bé, però no té gaire novetat.—*Manelic:* Es massa relliscós.—*L. V.:* Podrà ser aprofitadet.—*Haarige Eier Haendler:* En publiquem una que està molt bé. L'altra també ho està, però és massa verda.—*Pep Pallofa:* No està mal escrit, però francament, és poc nou.—*Tavola:* Si vostè se compromet a dar-nos el nom i el domicili l'hi publicarem, i vostè mateix s'entendrá amb els tribunals de justicia. Ja veu què li diem.—*Antonio Giménez:* Llegeixi els números 225 i 230. Mercès del xisto.—*Un de l'art del pinzell:* Mercès.—*Ll. de Frare prim:* Ja n'hem publicades prous.—*P. Nuts:* Vostè es considerat com de la casa. La seva simpàtica lletra ens té ben acostumats, de manera que quan li vaig dir «al rengle», suposo que volía dir al rengle dels publicables.—*Don Ollet Enrocada:* Passo.—*F. Abac Urta:* Lo del nano petit és massa vist.—*A. C. Ti Ola:* Mérito tiene mucho, sin duda alguna, pero francamente, lo que es el asunto y las palabras que hay que usar para referirlo son más gordas que el objeto de que se trata en el cuento. Páselo bien.—*Pitus:* Constant senyor *Pitus:* Aprofitem pel Calendari de 1914, que comencem a preparar, quelcom de lo que ens envía.—*Miquel Pera:* Es poc nou.—*Petroni i Matrona:* L'endevinalla és rebuscada; lo altre que ens envía ho aprofitarem per a un xisto.—*Cadellans el Quinquillaire:* Moltes mercès.—*Abecé:* Lo un és contra la moral, lo altre contra la religió.—*La Llet-Anta:* No ens hi atrevim.—*Joaquim Carbonell:* Es massa fort.—*Boca de Rap:* Es molt gastat.

Mis Cox Houes: Sí que parla clar vostè.—*Un client de cal Manquet:* Està bé, però és poc nou.—*Sarassa:* Lo que ens envía és molt bonic, però el final té poca força. Sab lo que en farem? En farem sortir un xisto monumental. Ja'l llegirà.—*Capital de Bruseles:* Marramau!—*Un aficionat a lo verd:* Costa d'entendre.—*Joan Napart:* Es poc agut.—*Nina Nano:* L'hi publicarem.—*Mamuts Parreño i C.ª:* Ho acceptem amb gusí. —*Calet:* Sí, senyor; serveix.—*D. S. M.:* Suposo que llegiría els avisos dels números 225 i 229, per lo que diu de les postals.—*Kon y Hons:* Estimats amics: Com vostès mateixos poden veure, lo que ens envíen està molt ben escrit i molt ben portat, però facin-me el favor de dir-me quin dels finals de lo que envíen no ha sigut explotat mil vegades pel nostre famós setmanari.—*Dos ximples:* Llegeixin els avisos dels números 225 i 230. —*Jaleo F.:* No s'entén la segona part del seudònim que vostè tan honrosament porta. Els séus epigrames tampoc s'entenen. —*Bohemi:* Per les raons exposades en els números 225 i 230, ha passat l'actualitat de lo que ens envía.—*Maurell:* Repeteixo lo dit a l'anterior senyor.—*Els de la Gresca:* Lo que vostès ens diuen i recomanen està molt ben pensat, però no és bufar i fer ampolles.

Barcons: L'assumpte és ulsra relliscós y no pot ser estampat en un setmanari públic.—*C. R. F.:* Es poc nou, la verità. —*P. N.:* L'índole de l'assumpte el fa impublicable.

L. A. Coll Nada: Tampoc té la novetat desitjada.—*Eugeni Voguer:* Sí, senyor; està bé: en farem un xisto.

Roc Ruc (Ripoll): Li manca novetat.

Un magalasí (a) R. R.: Tampoc hi sé veure res de nou.

Adolf Altabàs: Estàn bé, però també careixen de novetat.

S. I. Gala: Després de felicitar-lo passo a dir-li que des del número vinent rebrà el periòdic cada setmana.

Cap i Cul: Digui a les 606 noies que estiguin tranquiles.—*F. Ical i Tota:* De lo que are ens envía n'aprofitem una coseta; l'altre carta que ens va enviar, segons diu, encare no la hem llegida per la raó que vostè mateix sab.

Matulaine: Sortiràn ambdós.

Repelut: Li agrairé molt que ens envíi el mateix assumpte més concentrat i reduit a justes proporcions, perque tal com are ens l'envía és massa llarg i té massa preàmbul per a un final tan ràpid.

Un de casa: Potser publicarem un dels tres epigrames. De un d'ells en farem un xisto.—*Cull Onades:* Està bé, però no té justificació possible.

Pitus: Aquesta vegada està molt bé. Ben escrit com sempre, però més ben buscat.

Nirvana: Es tot un senyor conte, malgrat ser dels més coneguts. Està superbament contat, però l'assumpte és impublicable. Desitjaría que vostè, amb les condicions que té d'escriptor i narrador, procurés fer un treballet per a enviar-nos-el.

Salvador Torres: Els guardarem.—*Un que va a cal Manco:* Es una mica massa clar.

96 T. Tes: No són prou nous.—*Lliga: Cama* Tampoc ho són prou

Latout: Està molt bé i sortirà.

Claudi Aguilò: Ens en quedem una.—*C. I. O. N. O. Y.:* La publicarem.

J. Estren K. B: Potser aprofitarem l'endevinalla.

M. R.: Està bè; mirarem d'aprofitar-lo.

T. Pito i Gros: Encare que l'ortografía costa més d'entendre que una carta d'una noia de servei, l'hi publicarem perque està ben contat i els finals tenen bon xisto.

Ousa Rambu i C.ª: Se publicaràn perque estàn molt bé.

K. P. de Llegums i C.ª: L'ase em refum si ho entenc.

K. Rai i Q. Lons: Té poca novetat.

S. M.: Que n'és poc de nou també!

Hull Street: S'aniràn publicant de mica en mica. Són molt boniques.

Consuelo C.: Arreglada també la publicarem.

Picarolet: Mirarem d'aprofitar el xisto; en quant a lo altre, arreglat potser també anirà.

J. B. Tapa Bokes: Són poc nous.

Un que en té dos: Els hi publicarem tots dos.

El Nas del Vicari: Vostè ho engipona bé. Envíi'n d'altres, que aquests són més vells que l'anar a peu.

Dej E. Narat: Es molt fort per una mare i molt fluix pels llegidors del PAPITU.

Tit Ola K. K.: Li publicarem lo que ens envía, amb molt gust. En quant a lo que'm diu de la resposta no ens hi amoinem: lo passat, passat.

Imp. J. Horta.-Barcelona

L'HUMOR EXTRANGER

Ella.—Giri's; la felicitat és al darrera.
Ell.—Per vostè potser sí, però per mí, no.

—Vaja, Simona, treu-te això de la boca.
—I are! Que's pensa que és d'un museu?

DR. SERRALLACH especialista en les malalties dels ronyons i de les vies urinaries.
Pelayo, 40—De 12 a 2 i de 6 a 9. - Festius de 10 a 12.
Consulta econòmica: De 7 a 9. Jovellanos, 9

MATRIU I VIES URINARIES

DR. FARRÉ PIJUAN

Rambla del Mig, 7 pral.
(davant del Liceu)

Consultes { de 4 a 5 especial / de 6 a 8 econòmica

Per a montar
amb comoditat
y sense fadiga
compreu bicicleta

SANROMA

Balmes, 62 - Telefon, 1445
BARCELONA

LADILLAS (Cabras)
exterminades en un minut amb
L'INSECTICIDA PARADELL
UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes.

MALS SECRETS
curació ràpida amb les especialitats
PARADELL
26 ANYS D'ÈXIT

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (Carrer Nou)

DR. M. CAMPS
VIES URINARIES
SÍFILIS - MATRIU
Aplicació intravenosa del 606
TRACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENORRAGIA

CONSULTA PARTICULAR:
Ronda Universidad, 14, pral. 1.ª - De 3 a 5

CONSULTA ECONÓMICA:
Fustería, 2 y 4, 1.er. - (Entre Plassa A. López y Carrer Ample)
de 12 a 1 y de 7 a 9 nit

Marcelino Albiol
Fabricació de làmpares pel gas
i electricitat
Instalacions i reparacions
Lloguer i venda a plassos
PONENT, 42

Posada MAYORAL
(Avans Puerto Rico)
Boniques habitacions a preus excessivament módics, amb timbres i electricitat
Molta netedat
Sant Rafel, 10

TURÓ-PARK
Esplèndit lloc
d'ATRACCIONS

DEMANEU "ANIS PAPITU"
Y LICOR "ORO LÍQUIDO"

—I tu, què pendràs?
—Jo? Ja ho sabs: a la nit he de pendre llet.